

בענין: הקובלנה נגד ד"ר דוד שמיר

צו לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים (נוסח חדש) תשל"ז - 1976

ד"ר דוד שמיר (להלן הנקבל) הוא רופא מורשה ובעל רשיון לעסוק ברפואה. התמחותו היא בתחום הפסיכיאטריה.

נגד הנקבל הוגש כתב אישום בבית המשפט המחוזי בתל-אביב ובו יוחסו לו עבירות של מגע עם סוכן חוץ (בניגוד לסעיף 114 (א) + (ב) לחוק העונשין תשל"ב 1971), והעברת ידיעות במטרה לפגוע בבטחון המדינה (בניגוד לסעיף 112 (ב) לחוק העונשין תשל"ב). כתב אישום האמור הוא כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר עם הנקבל, וביהמ"ש הרשיע אותו, על סמך הודאתו, בעבירות האמורות.

התשתית העובדתית לאישומים האמורים תוארה כך בגזר הדין של ביהמ"ש המחוזי: "..... ענין לנו בנאשם שנחשף במסגרת תפקידו בצבא (רס"ן במילואים - ו.ז.) לחומר מסווג שכלל בין היתר, פרטים בטחוניים ומסמכים צבאיים מסווגים, תכניות חירום של חיל הרפואה, מידע על אופן פרישת כוחות החיל ומרכזי השליטה, דרכי סיוע נפשי לעורף..... תכנית לפנוי אזרחים והערכות מודיעיניות ומבצעיות, בכל אלה ... ביקש הנאשם לעשות שימוש כאשר החליט לפנות אל גורמים עוינים למדינה ולענינם בחומרים שבידיו הכל כנגד בצע כסף אותו תכנן לדרוש בתמורה".

כדי להוציא את תכניתו מהכח אל הפועל יצר הנקבל קשר עם גורמים איראניים (וגם עם גורמי חמש ברצועת עזה), ואולם משנוצר הקשר נמנע הנקבל מלהתקדם במסלול זה, כנראה מתוך חשש שיבולע לו ע"י הגורמים אליהם פנה.

הנקבל הורשע בדין ונדון לחמש שנות מאסר, זאת בנוסף למאסר על תנאי. בעקבות הרשעתו הגיש המשנה למנכ"ל משרד הבריאות קובלנה נגד הנקבל. בקובלנה יוחסה לו עבירה לפי סעיף 41 (5) לפקודת הרופאים (נס חדש) תשל"ז - 1976 (להלן הפקודה).

שר הבריאות מינה ועדה עליה הוטל לשמוע את אשר בפי הנקבל, לרכז את החומר כולו, ולהגיש לשר הבריאות חו"ד והמלצה על הצעדים שראוי לנקוט נגדו.

דו"ח הועדה הוגש ב- 16.4.09 והוא הופנה אלי זאת נוכח העובדה שסמכויות הענישה המשמעתית לפי סעיף 41 לפקודה הואצלו אלי ע"י שר הבריאות.

הועדה מתארת בדו"ח את ההליכים המשפטיים הפליליים שעבר הנקבל (כולל ערעור שנדחה לביהמ"ש העליון), ממשיכה ומתארת את התנהלות הדיונים בפניה, שבמסגרתם הנקבל הודה במיוחס לו. סופו של דבר שהועדה המליצה להתלות את רשיון הנקבל לשש שנים מיום שיסיים לרצות את עונש המאסר שהוטל עליו.

הועדה נימקה את המלצתה בקלון האופף את מעשי הנקבל, והיא הוסיפה ואמרה שמעשי הנקבל, שהוא רופא ממנו מצופה שיגן על צבור מטופליו, נועדו להשיג את היפוכו של דבר. הפקודה מתנה הענקת רשיון לעסוק ברפואה בהיותו של המועמד אדם הגון. בדרישה זו מקופלת הבנה שרופא נמנה על חוג האנשים והמקצועות שהצבור רוחש להם הערכה, ומצפה מהם להתנהגות התואמת את מידת ההערכה הזו. בנידה בערכי הקיום היסודיים ביותר של החברה היא היפוכה של ההתנהגות המצופה מרופא. ההנמקה שנתן הנקבל למעשיו הגבירה והאדירה את השפל המוסרי אליו נפל. לפי הבנתו, המדינה עומדת להתמוטט, והוא ביקש למלט את משפחתו ואותו עצמו ממה שנחזה בעיניו כספינה טובעת. הוא ביקש לממש זאת בכספים שקיווה לקבל עבור מסירת המידע לאיבי המדינה.

אני מאמץ את המלצת הועדה. חזקת אינה יכולה לסבול שבקרב העוסקים ברפואה ימצא מי שנפל לשפל מוסרי מסוג זה.

הועדה הוסיפה והמליצה על הקמת ועדה רפואית כאמור בסעיף 31 לפקודה, שתבדוק, לקראת תום תקופת ההתליה את כושרו של הנקבל לעסוק ברפואה.

מבלי להתייחס לשאלת הסמכות למעול, במסגרת הליכי משמעת, בדרך המוצעת, עי"י הועדה, נראה לי שעדין רב תמרחק לסיום תקופת ההתליה, עושרו של הנקבל ייבחן על ידי המוסמכים לכך, אם יהיה צורך בכך, במועד שייראה להם, והליכי סעיף 31 יופעלו אם וככל שיהיה צורך בכך, ללא קשר להליכי משמעת אלו.

רשיונו של הנקבל יותלה למשך שש שנים מיום שחרורו מהכלא, הכל כפי שהמליצה הועדה.

ו. זילר

נשיא (בדימוס) של ביהמ"ש המחוזי בירושלים